

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 41., Leto III. VERSKI TEDNIK : Nedelja, 10. oktobra 1948.

MARIJA - NAŠA LJUBA MATI

(Za 11. oktober)

Med vsemi odlikami Marije, s katerimi jo je Bog obdaril, je njeno božje Materinstvo najvišja in najlepša. Prav po tej odliki je nazareška Devica postala naša skupna last. Zato po pravici vsak narod Mariji prepeva kot s v o j i ljubi Materi. Kakor je Jezus Odrešenik vseh ljudi, tako je Odrešenikova Porodnica - Mati vsega človeškega rodu.

Eden od bistvenih znakov naše dobe je propadanje krščanskega družinskega življenja. Družino smo začeli pojmovati čisto zemeljsko in materijalno. Vzeli smo ji nadnaravni cilj in jo ponižali do golih in plehkkih človeških ustanov. Družini smo vzeli Boga; vzeli smo ji moralno odgovornost in njeno nadnaravno poslanstvo.

Vzeli smo družinam B o g a po versko brezbožni vzgoji. Namen današnje vzgoje je: srečen otrok tega sveta - namesto globoko vernega člana človeške družbe. Vzgajali so nam samo: "otroke sveta". Na "otroka luči" nismo polagali važnosti.

Vzeli so družinam m o r a l n o o d g o v o r n o s t. Postalo je nam vseeno, kako mož in žena živita; zakonske ločitve so postale moderna vsakdanjost; nič več nismo hoteli vedeti, da smo v vesti dolžni, podariti človeštvu dobrega otroka, srčno plemenitega človeka. Družina se hoče osvoboditi nadležnih moralnih verig: po svoji glavi in le za svoj užitek smo vzgajali in družinsko živeli. Nihče pa ni mislil na sadove, ki bodo padali od teh neobrezanih dreves.

Vzeli so družinam n a d n a r a v n o p o s l a n s t v o. Zakaj si se poročil, zakaj rodil otroke? Zakaj pozabljaš, da si samo orodje v božjih rokah? Bog hoče po tvojem sodelovanju napolniti nebesa. Z Bogom soustvarjaš - in krona tvojega dela je življenje cele tvoje družine v nebesih.

Na takih tleh - na takih članih človeške družbe - med takimi otroci more brezboštvo in s tem propad sreče v človeštvu najbujneje uspevati.

Zato je papež Pij XI. dal družinam v roke okrožnico o svetosti krščanskega zakona. Isti namen je vodil papeža, ko preko svoje okrožnice o krščanski vzgoji mladine hoče dati navodila očetu in materi, učitelju in mojstru, kako se nadnaravno vzgaja. Porabimo vsa naravna sredstva in nadnaravne pripomočke, da podarimo svetu čim bolj popolnega človeka: telesno in duhovno popolnega.

Če sta ti dve okrožnici kakor slovesna papeževa pridiga - je mašni obrazec in duhovniški brevir za 11. oktober kakor mogočna molitev in daritev Cerkve za rešitev naših družin, za povzdignjenje družinskega življenja v nadnaravni svet.

Kdor bi Marijino Materinstvo samo naravno pojmoval, bi

imel za Marijo le besedo pomilovanja: saj je bila nesrečna mati, ki je svojega Sina kot zločinca na križu videla umirati. Kdor pa z očmi vere gleda v skrito delavnico Marijinega materinskega poklica in dela, se bo pa rad pridružil onim, ki jo blagrujejo. "In blagrovali me bodo vsi rodovi". Svetosti in vzvišenosti Marijinega Materinstva nas more približati le globoka vera v visoke odlike, katere je Bog Mariji naklonil. In prav po tej veri bo tudi dano gledati na svojo družino in njen poklic z nadnaravnimi očmi. Zdravila za povzdigo družinskega življenja v krščanski red nima ta svet; nobena ideologija, nobena kultura, nobena politika nam ne morejo družin ozdraviti. Ozdraviti jo more le Bog, ko nam kaže sveti zgled Marijinega Materinstva.

Marija je mati Odrešenikova. Po Njej je Bog sklenil z nami prijateljstvo, ko je Marijin Sin Jezus postal naša skupna pravna žrtev. Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega Sina. Tudi Marija nam je poklonila svoje Dete, ki nas je rešilo naših grehov. Za druge je rodila božje Dete, za druge z Njim trpela - bila je in je še najpopolnejša in najboljša Mati.

In poklic naših družin bodi: dati človeštvu plemenitega človeka. Bolj kot učen, bolj kot bogat, bolj kot delaven človek - nam je potreben srčno plemenit človek. Srčno plemenitost nam moreta dati samo temeljita verska vzgoja in življenje - v Bogu zasidrano.

Zato naj postane Marija - sladka Mati naših družin. Po njenem zgledu in njenem navdihu naj se vzgaja novi človek, ki bo tako kovač novega časa in novih razmer. Vsaka druga pot k vstajenju bi bila zgrešena; ta je najbližja in najlepša.

Marijino Materinstvo je praznik družine in praznik krščanske vzgoje. V skrivnosti tega praznika je visoka šola za preporod družinskega življenja.

ZA VSAK DAN

K r e p o s t: S v o j e s o v r a ž n i k e l j u b i t i.

Krščanstvo je z Jezusovim naukom človeka dvignilo do stopnje, na katero se prej ni mogel dvigniti noben človek, do kreposti, ki so bile prej nezaslišane in nerazumljive. Še celo Judovstvo z vero v edino pravega Boga takih kreposti ni bilo zmožno. Ena od takih največjih kreposti je ljubezen do sovražnikov. Da človek ljubi starše, je nekaj naravnega. Da ljubi tiste, ki so zanj dobri, ki so njegovi prijatelji, ni nič posebnega. To delajo tudi pogani. Presega pa skoro človeške moči ljubezen do sovražnikov in tu začno graditi krščanske kreposti. Čeprav smo o ljubezni do sovražnikov že ponovno slišali, razmišljajmo spet o njej, ker je bistveni znak krščanstva in brez nje pravega krščanstva ni.

Poglejmo najprej Jezusov zgled. On je imel dosti najhujših sovražnikov. Takih, ki so ga sovražili od vsega početka premišljeno, sami od sebe, z vso zavestjo. Takih, ki so bili naščuvani in sami za svojo sovražnost niso bili toliko odgovorni in takih, ki so se prelevili iz prijateljev v sovražnike.

Herod ga je hotel umoriti, ko se je komaj rodil. Kristus je bežal, ni se pa maščeval, ampak je prepustil kazen božji Pravičnosti. Večina judovskih prvakov svetnih in cerkvenih, ga je z vsemi razpoložljivimi močmi preganjala, mu jemala dobro ime, dolžila ga narodnega izdajstva, očuvala nanj preproste ljudi, ga skušala umoriti. Ni jih zato blatil in klel, ni zbiral ljudi, ki bi delali

proti njim, ki bi jim škodovali, ni jih kaznoval, ni se maščeval, čeprav bi to lahko storil z eno samo tiho, skrito željo ali eno samo besedo.

Naščuvano ljudstvo je hrumelo proti njemu, pa jim je odpuštil brez maščevanja, brez jeze, brez sovraštva, niti ene kazni božje ni klical nanje.

Koliko jih je bilo na veliki petek na trgu pred sodno palačo, katerim je prej dobrote delil, zdaj pa so vpili: Križaj ga. Juda Iskarijot, njegov apostol ga v smrt izda. V njem ni sovraštva, ne maščevalnosti, samo pripravljenost na odpuščanje.

Pokazal je s svojim zgledom, kako je treba sovražnike ljubiti. Kaj ta krepost terjaja od nas?

a) Da iz sebe iztrebimo vsako sovražno misel in željo in besedo in dejanje do tistih, ki so nam storili kako krivico, veliko ali malo, premišljeno, s polno zavestjo in namero, ali nepremišljeno, nehote.

b) Da se popolnoma odpovemo vsaki maščevalnosti od svoje strani.

c) Da sovražniku popolnoma odpustimo.

č) Da skušamo do njega biti ljubeznjivi in dobri kot do prijatelja,

d) Ne bi bila pa krepost to, če bi človek molčal o slabih delih in krivicah tedaj, ko to škoduje splošnosti ali sovražniku samemu. Če bi bilo naše odpuščanje in molk zanj le vzrok, po tuha, da bo še slabši, da bo škodoval, delal krivice še drugim, splošnosti. V takem slučaju je treba zadevo javiti oblasti.

e) Pri tem nas ne sme voditi ne maščevalnost, ne jeza, ne škodoželjnost ampak le skrb za njegovo poboljšanje in splošno dobro.

Sovraštvo in maščevalnost, ki danes vladata na svetu, sta očiten znak pojemanja pravega krščanstva. Kjer je krščanstvo pravo in živo, tam mora biti prava in živa tudi ljubezen do sovražnikov. Sv. Stefan je molil za tiste, ki so ga kamenjali. Krščanski mučenci niso nikjer poskušali povračati krivice s krivico, nikjer niso kazali sovraštva in jeze in maščevalnosti. - Ta ljubezen, medsebojna in do sovražnikov je prebila led poganstva, da je krščanstvo zmagało.

Če hočemo danes ponovno zmago krščanstva nad materialističnim brezboštvom in sovraštvom do Boga, te zmage ne bomo dosegli brez ljubezni do sovražnikov. Ta bistveni znak krščanstva mora postati spet tako velik, močan in očiten, da bo strl surove sile sovraštva in maščevalnosti in ljudi ogrel v ognju vere. Zato seveda ni dosti, če o tem govorimo in razpravljamo, ampak vsak kristjan mora zato z vso natančnostjo posvetiti vase, preiskati vse svoje odnose do drugih in zmetati iz sebe vsako še tako majhno smet sovraštva, jeze, nerazpoloženja, maščevalnosti, privočitve slabega in vsega, kar je temu podobnega. Potem bo zablestelo naše krščanstvo v novem sijaju, bo čisto, kakor je čisto nebo, kakor je čist zrak po nevihti.

"KAKOR JE OČE MENE LJUBIL, TAKO TUDI JAZ VAS LJUBIM" SEM REKEL SVOJIM LJUBIM UCENCEM, KATERIH GOTOVO NISEM POSLAL NA POSVETNE VESELICE, PAC PA V HUDE BOJE, NE V ČASTNE SLUŽBE, PAC PA V ZANICEVANJE, NE V POZNAVANJE, AMPAK V DELO; NE DABI POCIVALI, AMPAK DA BI OBRODILI OBILEN SAD POTRPLJENJA. SPOMINJAJ SE TEH BESED, MOJ SIN!

(T. Kempčan, HOJA ZA KRISTUSOM)

KATOLIŠKI MISSIONI

VELIKI NAČRTI NAŠA CERKEV

(Nadaljevanje)

To posvečenje je izvršil sodanji sv. oče na praznik Kristusa Kralja leta 1939. Med novoposvečenimi škofi je bil po en Indijanec, Kitajec, Italijan, Francoz, Nемеc, Belgijec, Holanđec, Ireec, Mehikanec, eden iz Združenih držav in dva zamorca: eden za Ugando, drugi za Madagaskar. To je bilo res časovno pomembno dejanje, s katerim je Pij XII. pred vsem svetom pokazal, da hoče biti katoliška Cerkev za vse enako ljubeča mati.

Seveda pa so imeli starejši misijonarji nekoliko prav, ko so se pritoževali nad propagando za vzgojo domačih duhovnikov in škofov. Videli so namreč slabe zglede, zato so se bali, da bi postali škofje. A niso pomislili, da je bila njih vzgoja prešlaba. Zato zahteva zdaj sveta Cerkev, da je vzgoja temeljita. Troje zahteva: duhovniško izobrazbo, apostolsko vzgojo in izobrazbo v svetnih vedah. Prvo dvoje je kar samo po sebi razumljivo. Tretje pa je pri misijonskem delu nujno potrebno, če hočejo biti ti duhovniki, še celo pa škofje res kos svoji nalogi, zlasti če hočejo spreobrniti izobražence v svojem narodu. Ti so predvsem poklicani, da očistijo svojo domačo omiko zmot in vanjo presadijo katoliško Cerkev. Zato se ponekod ustanavljajo posebni zavodi še za tretjo izobrazbo duhovnikov. Tako je n. pr. apostolski delegat za Kitajsko ustanovil l. 1937. "Collegium Sinicum - Kitajski zavod", ki je priključen vsučilišču v Pekingu. Vanj prihajajo študirati že posvečeni kitajski duhovniki kitajsko slovstvo, zgodovino, modroslovje in podobne svetne vede. Ti naj bi potem postali predstojniki semenišč in šolskih zavodov, sploh vodilno osebje v kitajskem misijonu. S tem bi dosegli dvoje: bodoči duhovski naraščaj bi res vzgajali v kitajskem duhu, ne v evropskem, dru-

(Nadaljevanje opisa o novi misijonski kapelici v Bolobu).

Ni le cerkev, kar še potrebujemo tu v Bolobu. Odkar je bila vzdana v cerkev zadnja opeka, je šolska mladež nakopičila že 25.000 kosov opeke za novo šolsko poslopje. Ti naši otroci so med leti 1945 - 1946 prenesli okoli 75 tisoč opek. Naša opekarna je oddaljena 1 kilometer od misijona. Če računamo, da je vsak otrok enkrat nešel po tri opeke, dobimo 25.000 km, pot, ki jo je prehodilo 200 otrok, t. j. 125 km na vsakega ne všteti 125 km za pot nazaj k opekarni. Ali mar ne zaslužijo tile naši šolarji, da jim priskočimo in pomagamo, ko si postavljajo novo šolo?

Ko imamo že cerkev in bomo imeli še šolo, ne bo to za Bolobo, ki postaja važna misijonska točka, še dovolj. Potrebovali bomo še novih zgradb.

Da še omenim: tudi misijonarji še nimamo hiše in sestre misijonarki prav tako ne. Sedaj, ko smo Gospodu Bogu oskrbeli stanovanje in bodo šolarji tudi imeli skoro svoj dom, moramo misliti tudi nekoliko nase. Vabim vas, da pridete in se prepričate, kje jaz in brat Marcel sedaj stanujemo. Pridite... z letalom se brez težave pride sem. Ali boljše: odločite se, da pridete in v naslednjem trenutku spremenite svoj načrt v toliko, da nam pošljete denar v vrednosti enega letalskega voznege listka iz

gič bi pa dvignili raven duhovščine tako, da bi Cerkev približali tudi izobraženstvu.

Vse gre torej za tem, da bo povsod dovolj dobro vzgojene in izobražene duhovščine, da bo mogla Cerkev izbirati iz njih nove škofe, ki bodo polagoma prevzemali vodstvo misijonskih škofij. Doslej je bilo že 57 misijonskih pokrajin izročeni domačim škofom. Največ jih ima Kitajska (27), druge si slede v tem redu: Indija 15, Japonska 5, Afrika 4, Indokina 3, Koreja 2, Indonezija 1.

O tem spoznanju bi komu prišlo na misel: Če bo šlo tako naprej, bo kmalu konec misijonske dela in bodo naši misijonarji nepotrebni. Da bi le bilo! A ta žaljivi strah je še neutemeljen.

Kakor nam v zadnjem času Cerkev odkriva v papeževih pismih svoj notranji in zunanji obraz, tako skrbi, da se tudi v misijonih gradi notranje in zunanje. Zato je razumljivo srčna želja Pija XII. in Cerkev sploh, naj se tudi v misijonih ustanavljajo bogomiselnih redovi. Če so delovni redovi potrebni kot sodelavci pri utrjevanju Cerkev, so prav tako - če ne še bolj - potrebni bogomiselnih redovi, ki s svojo molitvijo in spokornim življenjem kličejo na isto zemljo blagoslov za rast in notranjo moč Cerkev. Zato prosi papež voditelje teh redov in škofe in "nujno opominja", naj "ustanavljajo samostane in te s strožjo obliko bogomiselnega življenja vpeljejo in razširijo po misijonskih deželah. Kako ceni take redove, je pokazal v pismu z dne 8. julija 1924.,

naslovljenem na kartuzijane, kjer pravi: "Ti možje delujejo v resnici v samoti, v skritem in tihem apostolatu za večno rešitev duš. Če kdaj, je treba danes Cerkvi takih mož... Lahko je razumeti, da tisti, ki jim je molitev in pokora poklic, prispevajo za razširjenje sv. Cerkev in za rešitev človeškega rodu mnogo več, kot tisti, ki delajo v dušnem pastirstvu, zakaj oni kličejo na zemljo dež božjih milosti, brez katerih je vsako delo zaman."

In to je bila njegova zamisel, da bi bili ti samostani posejani po vsem misijonskem svetu, da bi počasi sprejeli v svojo sredo domačine, ki bi v tihoti z molitvijo in pokoro klicali blagoslov na svojo domovino. S tem pa bo Cerkev zadostila tudi temu, da bo šla nasproti božjemu delu; kajti Bog sam navdihuje člane mnogih vzhodnih narodov, če ne vseh, k bogomiselnemu življenju, naj že po svoji naravi "hrepene po samoti, molitvi in premišljevanju

Evrope do sem.

Gotovo bodo dobre duše rekly ali vsaj mislile, da grem predaleč in preveč zahtevam. Jaz se pa bojim, da sem malo, premalo prosil. Če bi hotel imeti toliko, kolikor približno potrebujem bi moral prositi štirikrat več. Naj torej vsakdo premisli, koliko bi mogel žrtvovati zame in naj z veseljem to stori. Darujte velikodušno za zvonove "Naše ljube Gospe", za moj nagrobni križ, za šolo naši mladini in za misijonsko hišo.

Ko bom dovolj prejel, vam sporočim, če boste preveč darežljivi, vam preostalo vrnem.

Za protiuslugo dobite: Pozneje, po dolgem, dolgem času: nebesa. Takoj pa: zadovoljno srce in prijetno zavest, da ste za božje delo med pogani nekaj žrtvovali, pa moje revne molitve, in ko se bomo zopet poprijeli zidanja, prijazen smehljaj tistega, ki bo dvignil in položil na glavo pridnega dečaka iz Boloba tri opeke.

Opomba: Te prošnje seveda ne veljajo slovenskim beguncem, ki so sami brez vsega; a vsaj z molitvijo podprimo lepo misijonsko delo, zlasti delo našega brata Marcela Kerševana.

- - - - -

vanju", kot pravi papež. Saj imajo celo poganska verstva podobne ustanove. Prav s tem se bo Cerkev še bolj približala duhu teh poganskih narodov in njihove naravne sposobnosti naravnale v službo Boga.

~BOG GRE SKOZI STOLETJA~

Življenje puščavnikov

je obstojalo v postu, molitvi in čuječnosti, v popolni vzdržnosti od vsakega zemskega uživanja. Tudi spanje je bilo do skrajnosti omejeno. Bili so celo puščavniki, ki so preživeli vse življenje na koščku zidu in samo molili. Nekateri so delali in molili, zopet drugi - bolj izobraženi - so prepisovali sv. pismo in pisma svetih očetov, kar so smatrali za posebno izpopolnjevanje.

Ta novi način spokornega življenja se je uveljavil na mesto mučencev in spoznavavcev in našel zelo ugoden odmev med ljudstvom. V puščavnikih je ljudstvo videlo junake samopremagovanja, pri njih je iskalo sveta, prosilo jih za priprošnjo pri Bogu v težkih zadevah in jim donášalo hrano.

Okoli Pavla iz Teb, ki je umrl l. 347 star 100 let, so se zbirali mnogi učenci, kljub temu, da je živel najstrožje puščavniško življenje. Po Pavlovi smrti so se združili ti učenci v versko samostansko skupino in imeli celo lastno bogoslužje.

Tudi Anton je živel od začetka v popolni samoti in miru kakor Pavel, pa je pozneje bil prisiljen vsled prevelikega števila učencev zbrati iste v skupine in tako prešel iz puščavništva v meništvo.

Prvi pravi moški samostan je ustanovil P a h o m i j na nekem Nilovem otoku malo pred koncem mučeniškega časa. Pozneje pa je s svojo sestro Marijo ustanovil tudi prvi ženski samostan ter prebivalcem samostana nadel (koptsko) ime "nonne", kar pomeni "čista" (odtod še danes ime "muna"). - S tem je bilo ustanovljeno redovništvo - meništvo, katero se je potem širilo iz Egipta preko Sirije in Palestine v Grčijo in proti zahodu. V latinskem zahodu je redovništvo prevzelo nove naloge in vpeljalo nov način življenja ter se tako prenovljeno širilo proti severu in s tem postalo nepopisne vrednosti za ves zahodni svet, ker nosi zaslugo, da je luč sv. vere prisijala narodom evropskega zapada.

Slabosti prvega redovništva.

Egiptovsko-orientalske meniške kolonije so bile sicer osnova za poznejše redovništvo - niso pa bile zgrajene po pravih in ne po versko duhovnem načinu. Mnogokrat so se te kolonije širile kot hudournik, ki ne izbira struge. Neskrbno so si izbirali kraje za naselitev, njihovo življenje pa je bilo neurejeno, pre-mnogokrat je bilo bolj posvetnjaško in najvažnejše: da bi živeli v svetosti, uboštvu, čistosti in pokorščini - je bilo postranska stvar.

Cerkev je pravočasno spoznala to nevarnost. Z vso strogostjo je prepovedala vsa neurejena meništva, ki so bila brez pravil, brez stanovanja, prosjaška in skoraj potepuška meništva; druga pa je postavila pod strogo nadzorstvo škofov.

Zelo uspešno je nastopil proti takim neurejenim meništvom

kapadocijski škof Bazilij (umrl l. 397.), ki je vse meništvu na Jutrovem preuredil po točnih in strogih pravilih, katerim se je moral podvreči vsak član pod kaznijo izobčenja. - Po tem škofu se imenujejo menihi vzhodne Cerkve: "Bazilijanci".

Po aleksandrijskem škofu Atanaziju je bilo redovništvo prenešeno na zahod, to prizadevanje je zelo podpiral škof Evzebij, ki je bil dober poznavalec puščavniškega življenja.

Širjenje redovništva.

Iz Italije so se širili samostani proti Galiji in od tam v Britanijo, kjer so posebno na Irskem in Škotskem zelo plodonosno misijonarili in širili sveti evangelij. - Med irskimi menihi sta se posebno odlikovala Patricij in Kolumban. Na Irskem častijo sv. Patricija kot svojega patrona in apostola.

Kolumban je bil izdal stroga in od orientalskih pravil neodvisna pravila. Nato je bil iz Irske izgnan ter se je s svojimi spremljevalci, med katerimi je bil tudi sv. Gál, nastanil ob Züriškem jezeru. Bežati pa je moral tudi od tam, bil je nato nekaj časa ob Bodenskem jezeru, umrl pa je l. 615. v Italiji.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Začuli so se lahki koraki po hrastovih stopnjicah. Vrata so se odprla in med njimi se je prikazala sloka postava sestre Valentine. Poslavljaljoči sončni žarki so ji osvetljili obraz, tako, da je imel Janko priliko, da se je - čeprav samo za trenutek - zazrl v njen obraz.

Bil je res samo trenutek, kajti naslednji trenutek je odšumela proti glavnemu oltarju in izginila za zakristijskimi vrati.

"Ona je", je zašepetal skoro polglasno.

Res bila je ona - Cilka Cvelbarjeva. Zaživela je ona, ki je že davno pred leti umrla. Bila je živa, toda zanj mrtva. Ali se bodo zopet odprle stare rane, ali se bo zopet pojavila bolečina, ali bo srce zopet hrepenelo, ali bo zopet žgalo in morilo. Ali mu bo to srečanje zopet pilo kri in ga gnalo v obup?

Janko je počasi vstal. Vse okrog njega je bilo temno; le prav medla svetloba je komaj zaznavno silila skozi okna kapele. Kapele je bila prazna. Samo večna lučka je nalahno brlela pred oltarjem.

Počasi je odšel iz kapele. Ni bil več tako truden. To srečanje je vplivalo nanj kot lep spomin na nekdanje lepe, toda že davno minule čase. Bilo mu je pri srcu, kot bi po letih zopet videl sliko, ki mu je vzbujala samo lepe spomine: zdelo se mu je kot da je bral nekaj lepega, nekaj iz svojega življenja, nekaj iz najsmrečnejših dni, ki so že davno minili.

Neko posebno veselje ga je obšlo. Bil je vesel in razpoložen kakor, da je doživel res nekaj veselega, nekaj novega in nekaj velikega. Imel je občutek, da je trenutno popolnoma ozdravel. Vsa teža je padla od njega. Zdelo se mu je, kakor da je našel nekaj, kar je že dolgo iskal.

V takem razpoloženju se je vrnil v sobo.

Harambegoviča še ni bilo doma. Luči ni prižgal, ampak se je vsedel v kot in sanjaril. Sam ni vedel, kdaj je vstal in zapel. Minula so že leta, kar je Janko Ahačič, baritonist ljubljanske opere pel.

Ko je Harambegovič nenadoma vstopil, se je Janko predramil iz svojega razpoloženja in utihnil.

"Tako je prav, tako, moj dragi prijatelj, kar nadaljujte. Nobene stvari ne ljubim tako, kot veselo pesem."

In Janko mu je zapel še nekaj veselih pesmi.

5.

"Danes se bom poslovila", je dejala sestra Ljudmila nekega dne.

"Gotovo sva preveč sitna ali pa preveč poredna, pa ste se naju naveličala", je dejal Janko.

"Ne eno, ne drugo. V prihodnjih dneh bodo zamenjali vse sestre in takrat bom dodeljena na drug oddelek, ali pa pojdem morda celo nazaj v Maribor."

"Nama bo zelo hudo, da greste. Poznali ste že vse najine slabe razvade in napake in midva sva bila močno zadovoljna z vami."

"Mislim, da tudi z mojo naslednico ne bosta nič manj."

"Ali veste, katera pride?"

"Vem! Uganita."

"Preveč zahtevate, sestra, jaz poznam samo dve sestri v vsem zdravilišču, čeprav vas je okoli sto", je dejal Janko.

"Kateri dve pa poznate?"

"Vas in pa sestro Valentino."

"Dovolj jih poznate, da lahko ugibate."

"Vi boste šli, torej pride sestra Valentina?"

"Da, ona pride. Zakaj ste se pa tako zavzeli?"

"Saj je to sestra, ki vodi petje?"

"Da, tista je."

"No, in prav zaradi tega sem presenečen."

Ali je to naključje, slučaj ali kaj? Sestra Valentina je dodeljena našemu oddelku. Janko je bil zopet vesel in srečen. Vendar se je kar malo bal tega srečanja. Bil je nestrpen.

Nekaj dni je ležal po kosilu oblečen na postelji in dremal. Sestra Valentina je opoldne nastopila službo. Prinesla je nekaj svežega perila v sobo ter ga zlagala v omaro.

Janko se je med tem prebudil in opazoval novo sestro. Ona pa ni vedela za to. Tudi še ni vedela za imena svojih bolnikov, ki jih bo imela odslej na skrbi na novem oddelku. Ko je perilo zložila, je hotela tiho oditi. Ko je bila sredi sobe, jo je Janko poklical:

"Cilka!"

Zdrznila se je in se hitro obrnila. Stala je sredi sobe in zrla v Janka, ki je sedel na postelji.

"Ali me še kaj poznate?" je počasi izpregovoril.

Stala je sredi sobe in zrla vanj s svojimi velikimi, lepimi očmi. Nasproti nje pa je sedel Janko. Drug v drugega sta zrla in vsak s svojimi mislimi in občutki opazovala drug drugega.

"Kako ste pa vi zašli sem gori k nam?" je dejala Cilka.

(Dalje prihodnjič).